

A Kúria a dr. Takács János László ügyvéd által képviselt a dr. Havasi Bence ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 22.M.2320/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.630.248/2012/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2013. szeptember 18. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.630.248/2012/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 90.000 (kilencvenezer) forint és 24.300 (huszonnégyezer-háromszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az alperes viseli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkáltatói rendes felmondás jogellenességének megállapítását és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22.M.2320/2010/13. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amely az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte az alperest elmaradt munkabér-különbözet, két havi átalánykártérítés fizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet szerint az alperes perköltség és illeték viselésére is köteles.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2007. február 16-ától állt az alperes alkalmazásában, 2009. április 1-jétől kezdődően értékesítési kontroller munkakörben foglalkoztatták.

Munkaviszonyát 2010. január 11-én kelt rendes felmondással szüntették meg. Ennek indokolása szerint az alperes tudomására jutott, hogy a felperes partnere a munkáltatóval konkurens társaságnál áll alkalmazásban. A felperes munkaköre a munkáltató működését, piaci eredményességét érintően fontos stratégiai pozíció, amely munkakör ellátása közben a felperes a kiemelkedően bizalmas információk birtokába jut. Az értékesítési kontroller munkaköre bizalmi, stratégiai pozíció, ezért a munkáltató bizalomvesztése következtében a felperes további foglalkoztatására nincs mód.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a peres felek előadása és a tanúk nyilatkozata alapján megállapítható volt, hogy a munkáltató egyik kiemelt dolgozója, K.L. a konkurenciának számító D.H. Kft-nél létesített munkaviszonyt kiemelt munkakörben. Ugyanakkor az is

rögzíthető, hogy az alperes 2009. illetve 2010. év eleji eredményességét, piacon betöltött szerepét, a C. áruházláncsal megkötendő szerződését semmiképpen sem befolyásolta a felperes, és az is megállapítható, hogy ezen folyamatra K.L.-nek sem volt ráhatása, illetve befolyása.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a munkáltatón belül különböző „pletykák”, megjegyzések voltak a felperes és K.L. kapcsolatát illetően, és az is minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a viszonyukra vagy az intim kapcsolatukra nézve semmiféle bizonyíték nem állt rendelkezésre. Az alperes feltételezésből indult ki, azt értékelte, miszerint ennek alapján fennáll-e a veszélye annak, hogy a felperes esetleg adatokat szolgáltathat ki K.L.-nek, és ez vezetett a bizalomvesztéshez.

A perben minden kétséget kizáróan bizonyítást nyert az, hogy a felperes a bizalomvesztésre nem adott okot, J.ZS. a tanúvallomásában részletesen nyilatkozott arról, hogy a felperes munkavégzésével soha semmilyen probléma nem merült fel, nem tanúsított olyan magatartást, amely okot adott volna a bizalomvesztésre.

A bíróság kiemelte, hogy a rendes felmondás indokolásában megfogalmazottak adott esetben valósak lehetnek, ugyanakkor azok között oki kapcsolat, logikai lánc nem volt fellelhető.

A bíróság két havi átlagkeresetnek megfelelő összegű általánycsökkentést talált megállapíthatónak kimondva, hogy a felperes további egy havi végkielégítésre nem jogosult.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 55.Mf.630.248/2012/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az általánycsökkentés mértékét öt hónapra, összegét bruttó 2.380.840 forintba felemelte. Egyebekben az ítéletet helybenhagyta, és a felperes keresetfelemelésére tekintettel kötelezte az alperest további elmaradt munkabér és annak kamata, valamint végkielégítés és felmondási időre járó átlagkereset megfizetésére. A bíróság az alperest perköltség fizetésére is kötelezte megállapítva, hogy a munkáltató az őt terhelő fellebbezési illetéket lerőta.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárás lefolytatása után a tényállást helyesen tárta fel, döntését a jogszabályok helyes alkalmazásával, helytálló következtetéssel hozta meg.

Sz.Z.A., valamint J.ZS. tanúk vallomásából kitűnt, hogy a felperes és K.L. „partneri” viszonya pusztán szóbeszéd tárgya volt, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezt a kapcsolatot, illetőleg az erre vonatkozó perbeni előadásokat, vallomásokat nem tartotta szükségesnek részleteiben értékelni.

A másodfokú bíróság kiemelten osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felmondási indoknak objektívnek kell lenni, így a „bizalomvesztés” sem alapulhat csupán feltételezéseken.

A másodfokú bíróság szerint értékelni kellett, hogy a felmondás a felperes magánszféráját is érintette, amikor meg nem nevezetten

bár, de utalt az állítólagos partnerére. Nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a felmondás a felperest megalapozatlanul gyanúsította „információk kiszivárogtatásával”. A másodfokú bíróság figyelembe vette a jogviszony időtartama mellett azt is, hogy a felperes rövid időn belül elhelyezkedett, így az általánycártérítés mértékét öt havi átlagkeresettel egyezően határozta meg.

A felperes csatlakozó fellebbezésében megjelölt igényeket a bíróság megalapozottnak találta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalára irányult.

A felülvizsgálati érvelés szerint a másodfokú bíróság a bizonyítékokat csak külön-külön értékelte, azokat azonban összefüggésében nem vizsgálta, holott a Pp. 206. § (1) bekezdés helyes alkalmazása mellett igazolható volt a bizalomvesztés objektív alátámasztása. A bíróságok nem megfelelően értékelték a munkáltató által a keresetlevéllel szembeni ellenkérelemhez csatolt telefonforgalmi kimutatást.

A jogerős ítélet jogszabálysértő, mert az 1992. évi XXII. törvény (rég. Mt.) szerinti rendes felmondás indokolása körében figyelmen kívül hagyja a bizonyítékok összességéből a munkáltató által ésszerűen és okszerűen levonható következtetést a munkaviszony fennállásával együttjáró kockázatot illetően. Nem értékelt konkrét tényeket a bizalomvesztés alátámasztása körében, és a döntés független a valós gazdasági folyamatoktól.

Az alperes több forrásból, egyezően jutott információkhoz a felperes és K.L. partneri viszonyával kapcsolatban, rendelkezésre áll a híváslista, amely ezt az információt tényszerűen megerősítette.

Az alperes nem értett egyet a törvényszék indokolásának azon kitételével, amely szerint a felmondás indokolása körében az alperesi adatok kiadását, illetve annak körülményeit kellett értékelni, a per lényege nem a tényleges információkiadás, hanem ennek kockázatának értékelése volt.

Az alperes a felperest információk kiszivárogtatásával nem vádolta, így a korábban megállapított két havi átlagkeresetnek megfelelő összegű kárártalány – még a jogviszony megszüntetés jogellenessége esetén is – elégséges a hátrány kompenzálására.

Az alperes változatlanul fenntartotta a fellebbezésében már bemutatásra került tényeket.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában tartására és az alperes felülvizsgálati eljárási költségben való marasztalására irányult.

Állítása szerint a felmondásban nem szerepel sem közvetlen utalás a telefonforgalom kimutatására, sem olyan állítás, amelynek alátámasztására az alperes által hivatkozott lista alkalmas lehetne.

A felperes álláspontja szerint amennyiben a bizalomvesztés indoka nem az alperes által állított, de nem bizonyított partneri

kapcsolat, hanem bármiféle más indok volt, úgy a bizalomvesztés önmagában tartalmatlan, közhelyszerű indoknak minősül.

A rendes felmondás nem ad eligazítást sem a „partner” személyével, sem a „partneri kapcsolat” tartalmával összefüggésben.

A felmondás akkor sem lehetne jogszerű, ha lett volna partneri viszony K.L.-vel, hiszen ezt egyrészt semmi sem tiltotta az alperesnél, másrészt ha elfogadnánk az alperes hivatkozását, akkor anélkül, hogy a munkaszerződés ilyet tartalmazna, elvileg bárkinek fel lehetne mondani, akinek bármely rokona vagy ismerőse másik cégnél áll alkalmazásban. Nyilvánvaló, hogy ez a felmondási ok mégha igaz is lenne, akkor sem lehetne okszerű, ráadásul nem is volt igaz.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. § (2) bekezdése és a 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben kell előadni a jogszabálysértés megjelölése mellett, hogy a fél a jogerős határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja, ezért a Kúria kizárólag a jelen felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt indokokat vehette figyelembe (BH.1995.99.).

A felmondás indoka csak a felmondási nyilatkozatban világosan megjelölt olyan való tény vagy körülmény lehet, amely a munkavállaló képességeivel, a munkaviszonnyal kapcsolatos magatartásával, illetve a munkáltató működésével összefüggésben okszerűen alátámasztja a munkavállaló munkaviszonyának megszüntetését (rég. Mt. 89. §).

A felmondás nem nevezte meg név szerint K.L.-t, mint a felperessel partneri viszonyban állót, a meghallgatott tanúk azonban egyértelműen róla nyilatkoztak. Ennek alapján sem volt azonban megállapítható a rendes felmondás azon indokolása, hogy „a felperes partnere a munkáltatóval konkurens cégnél áll alkalmazásban”.

A rendes felmondásban a munkáltató bizalomvesztésre hivatkozott, ennek konkrét indokát, a felperes személyében vagy magatartásában rejlő okát nem jelölte meg, így ezen hivatkozása olyan feltételezéseken alapul, amely nem volt bizonyított.

Azon felülvizsgálati hivatkozás, hogy ténylegesen információkiadás lehetősége állt fenn a felperes részéről amely a bizalomvesztéshez vezetett, többlettényállási elem hiányában a rendes felmondás jogszerű indoka nem lehetett.

A felülvizsgálati eljárásban nincs helye a bizonyítékok újraértékelésének, azaz felülmérlegelésének sem. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].

A felülvizsgálati kérelemben hivatkoztak a fentiekre tekintettel jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot. Az alperes által állított híváslista nem volt alkalmas annak megállapítására, hogy a felperes K.L.-vel olyan partneri kapcsolatban volt, amely a munkáltatói bizalomvesztés megállapítására alkalmas lehetne.

A másodfokú bíróság helytálló döntést hozott a felperest a jogellenes jogviszony megszüntetés miatt megillető elmaradt járandóságok körében is. Az Mt. 100. § (4) bekezdését jogszerűen alkalmazva, azt a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően helyesen értelmezve, okszerűen mérlegelte a kárátalány mértéke meghatározásakor a felperes által a peres eljárásban hivatkozott körülményeket. A kárátalány mértékének megállapításánál a munkaviszony megszüntetését célzó munkáltatói intézkedés, mulasztás következményeit, annak jogsértő volta mibenlétét és körülményeit kellett értékelni. Ennek megfelelően a jogerős ítélet által meghatározott öt havi átlagkeresetnek megfelelő kárátalány mértéke megfelelt a jogszabályoknak és a következetes ítélkezési gyakorlatnak is.

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

Az alperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul.

A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) pontja és 15. § (1) bekezdése alapján a meg nem fizetett illeték az alperest terhelte az 1990. évi CXIII. törvény 39. § (2) bekezdése és az 1952. évi III. törvény 24. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel. A Kúria megállapította, hogy az alperes a felülvizsgálati kérelmén igazoltan a felülvizsgálati eljárási illetékét megfelelő összegben leróta, ezért erről külön határozni nem kellett.

Budapest, 2013. szeptember 18.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hiteléül:Nné tisztviselő